

СТАМІЦІ

Ю Р І Й М А Т Е В О Щ У К

ЮРІЙ МАТЕВОЩУК

СТАМІЦІ

1.

СТАМІЦІ

СТАМІЦІ

Я прийшов стаміці, звивистий мій шлях
одягавсь в бруківку ще асфальт радянський.
Голуби здіймалися з дахів по-панськи,
як вітали напрямок здаля —
тож і я — розкланявся.

На дорогу сходили авта і люди
розбирали ролі вигідні й не дуже.
Кожен мав снагу, що шлях подужає,
омине тривоги присмак та облуди,
але той її все більше звужував.

Розбивались долі, мов кухонний посуд,
із якого вчора ще приймали їжу.
А сьогодні просто підставляли ніжку,
для котрих ще вдосвіта був першим досвід
і водночас він ставав вже пізнім.

Світ широко все губив монети,
розкидав довкруг їх, як виходив з обігу.
Всі собі ходили щосезон в оздобі ж тій,
із надією, що він мине тих —
нащораз суворіші й озлоблені.

Що додасть таланів вже розтрачених
до порожніх стовчених життів.
Кожен, вибиваючись, все миготів,
ввірений, що не злукавив вдачею,
і якщо не повністю, тоді на пів.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка,
повну версію книги.